

U S N E S E N Í

Krajský soud v Českých Budějovicích ve veřejném zasedání konaném dne 20.8.2013 projednal odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 28.5.2013, č.j. 18 T 62/2013-137, podal obžalovaný [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE] t.č. ve Vazební věznici v Českých Budějovicích, a rozhodl o něm t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného [REDAKCE] jako nedůvodné z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu ve Strakoniciích byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným v bodě ad 1) rozsudku, I. přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, II. a) – b) pokračujícím přečinem násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 352 odst. 2 tr. zákoníku, v bodě III. a) – c) pokračujícím zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, v bodě IV. b) přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, v bodě V. pokračujícím přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, v bodě VI. přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, v bodě VII. pokračujícím přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a v bodě VIII. přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, a v bodě ad 2) rozsudku zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se měl dopustit jednáním, které je přesně konkretizováno ve výrokové části napadeného rozsudku. Za výše označené trestné činy byl obžalovaný odsouzen podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let. Podle § 39 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Zároveň bylo rozhodnuto ve smyslu § 229 odst. 1 tr. řádu, že poškozená [REDAKCE] byla odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Předmětný rozsudek právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podal obžalovaný odvolání prostřednictvím obhájce, z jehož obsahu lze dovodit, že je podáno do výroku o vině i do výroku o uložení trestu odnětí svobody. V opravném prostředku je obžalovaným uvedeno, že v bodě 1) rozsudku I. nebylo jednoznačně a bez důvodných pochybností prokázáno, že se obžalovaný dopustil tohoto jednání vůči poškozenému [REDAKCE]. Dle obžalovaného jednání, které je popsáno ve výrokové části rozsudku, nenaplnuje trestním zákoníkem požadovaný stupeň společenské škodlivosti přečinu vydírání dle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a mělo by být toto jednání posouzeno pouze jako přestupek. Pod bodem II. a) – b) rozsudku obžalovaný poukazuje na nejednoznačnost výpovědi poškozeného, které jsou jediným usvědčujícím důkazem ve vztahu k pokračujícímu přečinu násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci dle § 352 odst. 2 tr. zákoníku. V dané věci je namísto tedy aplikovat zásadu in dubio pro reo a ultima ratio. Jednalo se pouze

o slovní ataky, které nebyly vhodně zvolené ze strany obžalovaného a ze strany poškozeného byly tyto nesprávně vyloženy. Rovněž tak poškození byli ovlivněni špatnou pověstí obžalovaného a jeho bratra. Rovněž v tomto případě by mělo být jednání posouzeno pouze a jenom jako přestupkové jednání. Dále obžalovaný uvádí, že jednání pod body 1) I. a II. je nutné v současné době zohlednit v tom smyslu, že poškozený zpětně svůj vztah s obžalovaným opakovaně označil jako kamarádský, kdy v současné době ví, že jednání obžalovaného byl asi jen přehmat. Dále je zde namítáno, že ohledně bodu II. c) nebylo vůbec rozhodnuto o tomto skutku s tím, že měl být obžalovaný obžaloby zproštěn podle § 226 písm. a) tr. řádu. Ohledně bodu III. a) rozsudku rovněž obžalovaný trvá na své nevině a je zde opět usvědčován pouze jinou osobou, a to poškozenou [REDAKCE], kdy dle jeho názoru se jedná o osobu zcela nevěrohodnou. Nebylo vůbec potvrzeno tvrzení poškozené, zejména ohledně jejího zranění, že tato zranění byla způsobena právě obžalovaným. Už jenom její tvrzení o tom, že nechtěla vyhledat lékařské ošetření a ohlásila čin na policii s odstupem času, neboť si své původní rozhodnutí rozmyslela, nelze hodnotit jako věrohodné. Nelze přisvědčit soudu prvního stupně, že předmětné jednání obžalovaného zcela zapadá a koresponduje s ostatními jednáními. Ohledně skutku uvedeného pod bodem III. b) – c) je rovněž ze strany obžalovaného nedostatečně prokázán závěr soudu prvního stupně o jeho vině ze spáchání pokračujícího zločinu loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku. Toto jednání je pouze opět dovozováno na základě svědeckých výpovědí poškozených [REDAKCE] a [REDAKCE]. Ohledně bodu IV. b) rozsudku bylo rovněž nedostatečně prokázáno, že došlo k incidentu mezi obžalovaným a poškozenou [REDAKCE] a [REDAKCE]. Obžalovaný vnímá výpověď svědkyň jako nepřesvědčivé a nepravdivé. Ohledně bodu V. je rovněž ze strany obžalovaného namítána nevěrohodnost poškozené [REDAKCE] a [REDAKCE]. Ze strany poškozené měl být udělen souhlas a svědek [REDAKCE] toto i potvrdil. V případě bodu VI. obžalovaný nepopírá, že se dostal do obydlí svědkyně [REDAKCE], avšak odmítá, že by měl překonat překážku, jejímž účelem je zabránit vniknutí, tedy vyháčkováním okna do prádelny. Opět poukazuje na nevěrohodnost výpovědi svědkyně [REDAKCE] a svědka [REDAKCE]. Za této okolnosti zde měl být přítomen i bratr obžalovaného [REDAKCE] s tím, že svědkyně [REDAKCE] měla tvrdit, že zde byla doma se synem. Ohledně bodu VIII. rozsudku v souvislosti s předchozím zdůvodněným odvoláním má za to, že by v daném případě mělo být opět použito zásady in dubio pro reo a zásady materiální pravdy zakotvené v ust. § 2 odst. 5 tr. řádu. Pod bodem VII. rozsudku je zde obžalovaný nepochybně usvědčován svědkem [REDAKCE], který s obžalovaným jel autem v několika případech na nákupy, včetně svědka [REDAKCE], [REDAKCE] či [REDAKCE], když proti těmto, jakož i závěru soudu o vině v tomto rozsahu nemá žádných výhrad. Ohledně posouzení skutku popsaného pod bodem II. rozsudku, jako zločinu loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, rovněž obžalovaný zastává nesouhlasné stanovisko, a to především s ohledem na existenci tvrzení proti tvrzení, kdy je zde prokazován pouze výpovědí svědka poškozeného [REDAKCE]. Rovněž tak ani z výpovědi svědka [REDAKCE] nelze žádným způsobem dovozovat, že by obžalovaný měl proti [REDAKCE] užít pohrůžky bez předmětného násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. Rovněž zde existují pochybnosti, nebyl bez důvodných pochybností prokázán a zjištěn náležitý skutkový stav a z tohoto důvodu rovněž bylo navrhováno, aby bylo postupováno dle zásady in dubio pro reo, tedy v pochybnostech ve prospěch obžalovaného. Závěrem tedy bylo navrhováno, aby odvolací soud oba výroky napadeného rozsudku zrušil dle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu, obžalovaného zprostil v bodech I., II. a) – b), III. b) – c), IV. b), V., VI. obžaloby dle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem, v bodech II. c), VIII. obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán dle § 226 písm. a) tr. řádu, v bodu III. a) obžaloby pak z důvodu, že nebylo prokázáno, že

tento skutek spáchal obžalovaný dle § 226 písm. c) tr. řádu a současně, aby uložil za trestné činy, které nebyly odvoláním dotčeny, přiměřený trest.

V průběhu veřejného zasedání obhájce a obžalovaný odkázali na své písemné zdůvodnění podaného odvolání včetně svého závěrečného návrhu a obžalovaný i nadále trval na své nevině s tím, že se jedná o komplot ze stran všech poškozených a on se de facto ničeho nedopustil. V žádném případě jeho jednání nenaplňovalo znaky skutkových podstat trestných činů, které byly uvedeny a podány již v podané obžalobě a za které byl i následně odsouzen okresním soudem. Jak dále uvedl, má našetřené peníze u jisté osoby s tím, že má zajištěnou i práci, a to v Berouně.

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích konstatoval, že odvolání obžalovaného je převážně polemikou zhodnocení důkazů okresním soudem, přičemž je zejména zpochybňována věrohodnost svědkyně [REDAKCE]. Hodnocení důkazů je především věcí soudu prvního stupně jako soudu nalézacího, který důkazy provádí, zejména vyslýchá svědky, a má tak nejlepší podmínky pro objektivní hodnocení těchto důkazů. Okresní soud zcela přílehavě poukázal na prostou nereálnost toho, že by se tolik poškozených domluvilo proti obžalovanému a víceméně shodně popisovalo jeho agresivní chování vůči nim. Ze strany právní kvalifikace nebyly zjištěny ani uváděny žádné námitky a je nutno odmítnout i pokusy obhajoby bagatelizovat některé skutky obžalovaného jako přestupkové jednání. Uložení nepodmíněný trest odnětí svobody nelze považovat za nepřiměřeně přísný s ohledem na rozsah trestné činnosti i poznatky k osobě obžalovaného, který je vícenásobnou recidivistou. Závěrem bylo navrhováno, aby odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnuto.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo odvolání podáno, přezkoumá dále také správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu mají-li vytýkané vady svůj původ v jiném výroku, nežli v tom, proti němuž bylo odvolání podáno, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu tento opravný prostředek mohla podat.

Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, podá-li oprávněná osoba odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům odvolání podáno.

Podle § 254 odst. 4 tr. řádu, byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o níž bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby.

Podle § 254 odst. 4 tr. řádu, byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o níž bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby.

Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud k odvolání obžalovaného prvostupňový rozsudek v napadené části, v témže rozsahu přezkoumal také řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Řízení předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými vadami, které by vedly k tomu, že napadený rozsudek by nemohl obstát a musel být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal řádně při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v němž obžalovanému poskytl dostatečný prostor k vyjádření se ke všem skutečnostem kladeným mu za vinu, k důkazům o nich a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva.

Prvostupňový soud v hlavním líčení též provedl veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, to v rozsahu nutném pro jeho rozhodnutí dle § 2 odst. 5 tr. řádu. Ani krajský soud nedospěl k závěru, že by bylo potřeba dokazování nějak doplňovat. Pouze byl konstatován aktuální opis rejstříku trestů, který v podstatě nepřinesl nic nového s tím, že lze z něho plně vycházet, že byl obžalovaný opakovaně soudem trestán, a to ve čtrnácti případech, kdy poslední dvě odsouzení u Okresního soudu ve Strakonici pod sp.zn. 18 T 111/2012 spadalo pod amnestii vyhlášené prezidentem republiky dne 1.1.2013. Rovněž tak předchozí odsouzení Okresního soudu v Příbrami sp.zn. 3 T 41/2012 spadalo pod tuto amnestii. U předchozího odsouzení u Okresního soudu v Českých Budějovicích 5 T 77/2008 byl obžalovaným trest vykonán a z jeho výkonu se vrátil dne 27.8.2010. Ostatně jiné důkazy ani ze strany přítomných účastníků, tedy obžalovaného, obhájce ani státního zástupce, nebyly navrhovány. Rovněž tak okresní soud provedl hodnocení důkazů, a to řádně a vyhověl tím požadavkům kladeným na něho ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Stojí za zdůraznění, že hodnocení důkazů je výsostným právem i povinností nalézacího soudu, tedy soudu prvního stupně, který v převážné většině důkazy sám provádí a má tak k jejich hodnocení nejlepší předpoklady. Odvolací soud může pouze přezkoumávat, zda hodnotící úvahy prvostupňového soudu jsou logické a nerozporuplné, a pokud tomu tak je, je hodnocení důkazů soudem prvního stupně vázán dle § 263 odst. 7 tr. řádu věta poslední. Odvolací soud se s hodnotícími úvahami okresního soudu ztotožňuje a pokládá za postačující v zásadním na něho odkázat, aniž by bylo důvodu znovu je rozebírat, neboť by to představovalo jen jejich opakování. Nad jejich rámec lze doplnit snad jen následující.

Je zcela zřejmé, že z podaného odvolání i z projevu obžalovaného při veřejném zasedání vyplývá, že tento v drtivé většině polemizuje s hodnotícími úvahami a závěry nalézacího soudu. Obžalovaný se snaží soud přesvědčit, že se vůči jeho osobě stal jistý komplot, kdy poškození, a nejedná se o jediného či dva poškozené, ale o několik poškozených, se na jeho osobu domluvili a vypovídali proti obžalovanému. Toto nelze v žádném případě akceptovat, neboť poškození nejsou věkově ani příbuzensky spojování a nejsou ani, co se týče např. bydliště, osobami, které by se pravidelně navštěvovaly, pravidelně stýkaly a řada těchto poškozených se vůbec nezná či neznala. V tomto směru se jeví odvolání obžalovaného a jím tvrzené důvody jako zcela účelové. Lze si jen stěží představit a dovodit, že by se takovéto množství poškozených domluvilo na jednu jedinou osobu a takto shodně vypovídalo. K tomu závěru vede krajský soud i to, že ve výpovědích jednotlivých poškozených jsou drobné odchylky nepatrného rázu. To je dáno tím, že každá osoba, která je do jisté míry postížena nepříjemných zážitkem či jednáním druhé osoby, se snaží postupem času tyto zážitky vytěsnit, a proto i s ohledem na odstup času nejsou tyto výpovědi zcela naprosto shodné. To vede krajský soud k závěru, že se v případě těchto výpovědí a těchto výslechů poškozených, které byly mimo jiné řádně provedeny, nejedná o naučené či ovlivněné výpovědi vůči obžalovanému. Je nutno konstatovat, že se okresní soud velmi precizně a detailně vypořádal se všemi výpověďmi, se všemi důkazy, neboť velmi logicky a přesvědčivě popsal, z jakého důvodu a proč je považuje za věrohodné a z jakého

důvodu nevěří obžalovanému. Už i s ohledem na osobu obžalovaného, který je opakovaně soudně trestán, byl opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody a zná účinky alkoholu na svoji osobu, nelze přitakat jednotlivých argumentům v podaném odvolání, kdy je skutečně z jeho strany pouze uváděno, že on považuje tyto svědky za nevěrohodné. Je zcela evidentní, že to byl právě obžalovaný, který neměl finanční prostředky, a pokud tedy poškozená [REDAKCE] se kterou měl jistou dobu společnou domácnost, mu tyto prostředky nadále neposkytovala, uchýlil se k páchání další trestné činnosti. Nelze akceptovat, aby kdokoli a kdykoli oslovoval takovýmto hrubým způsobem za užití verbálního násilí řádné občany a vynucoval si tím finanční prostředky na nákup alkoholu. V tomto směru lze hodnotit výpovědi poškozených za zcela věrohodné a navíc tyto výpovědi spolu korespondují mezi sebou, nejsou osamoceny, byla zde provedena řada dalších svědeckých výpovědí, které jednání obžalovaného potvrzují, a následně jsou dokladovány dalšími listinnými důkazy. V tomto směru nemá krajský soud žádné námitky vůči hodnotícím úvahám okresního soudu, co se týče otázky viny. Lze snad připustit, že i další jednání by se dala kvalifikovat jako zločin loupeže, nicméně krajský soud k tomu uvádí, že netřeba dále toto rozebírat, neboť by se tak jednalo v rozhodnutí v neprospěch obžalovaného, a to samozřejmě k tíži obžalovanému nelze rozhodovat o přísnější kvalifikaci. Z tohoto důvodu dospěl krajský soud k tomu, že ohledně viny dal okresnímu soud za pravdu a tento velmi logicky a přesvědčivě své rozhodnutí v tomto směru zdůvodnil. Pokud se jedná o námitku ohledně bodu II. c), jak je uvedeno v podaném odvolání, kdy tento skutek byl obsažen v podané obžalobě, je nutno konstatovat, že okresnímu soudu nezbylo nic jiného, než postupovat tak, jak postupoval. Okresní soud i logicky vysvětlil, že neměl jiné východisko, neboť poškozený mluvil pouze o dvou útocích, a to na řádně provedenou procesní výpověď v rámci přípravného řízení a rovněž toto potvrdil i u hlavního líčení. V případě tohoto pokračujícího jednání, nezbylo soudu nic jiného, než upravit popis skutků s ohledem na výpověď tohoto svědka, jak shora uvedeno. Jednoznačně se jedná o první případ, který se měl udát na přelomu července a srpna roku 2012 před [REDAKCE] v [REDAKCE] a druhý případ, který se měl udát v srpnu roku 2012, a to u lavičky u potoka [REDAKCE] v [REDAKCE]. Byla zachována totožnost a jednota skutku a v podstatě došlo ke slítí těchto tří skutků ve dva, což není na závadu, neboť okresní soud v podstatě ani jinak nemohl postupovat. Jak již shora uvedeno, tak okresní soud ohledně viny nepochybil a postupoval správně s tím, že je nutné odmítnout i to, že obžalovaný ve velké míře své jednání bagatelizuje v tom směru, že se v podstatě nic nestalo a poškození si jeho jednání, resp. verbální útoky, vyložili mylně.

Jak již shora uvedeno, tak pochybení krajský soud neshledal, ani pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného trestnými činy, které jsou vymezeny v popisu skutků, a i v tomto směru lze na logické a precizní odůvodnění napadeného rozsudku plně odkázat.

Totéž platí, i pokud jde o výrok o trestu, kterým byl obžalovaný postižen. V daném případě nelze odhlédnout od toho, že obžalovaný je osobou opakovaně soudně trestnou a lze ho hodnotit jako recidivistu s tím, že má i velmi bohaté zkušenosti s výkonem trestu odnětí svobody, z kterého se vrátil nejdříve 27.8.2010, a následně rozhodnutím prezidenta republiky ohledně amnestie z 1.1.2013. Okresní soud náležitě vážil veškeré polehčující a přitěžující okolnosti projednávaného případu a jim adekvátně ukládal tresty. Nepřehlédl zejména, že obžalovaný se dopustil velmi závažné násilné trestné činnosti, a to v několika případech zločinu loupeže. Rovněž se svého jednání dopustil krátce po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Za dané situace nepřipadalo v úvahu nic jiného, než ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody, neboť předchozí odsouzení zcela evidentně neměla na obžalovaného kladného vlivu. V tomto směru je nutné i nadále působit na obžalovaného trestem nepodmíněným. Pokud byl ukládán trest odnětí svobody v trvání pěti let, okresní soud

v žádném případě nepochybil v tom smyslu, že by ukládal snad trest nepřiměřeně přísný. Obžalovaný byl ohrožen trestní sazbou v rozpětí dva až deset let s tím, že polovina trestní sazby v daném případě byla šest let a trest nepodmíněný byl tedy ukládán ještě v první polovině zákonem stanovené trestní sazby, a to s upozorněním, že za několik trestných činů, tedy přečinů a zločinu, zejména pak zločinu loupeže. V tomto směru lze hodnotit tento trest jako trest přiměřený až mírný a na jeho výši nebylo shledáno žádné pochybení. Rovněž tak pochybení nebylo shledáno v případě zařazení obžalovaného pro výkon tohoto nepodmíněného trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou, neboť byl ukládán trest odnětí svobody převyšující výměru tří let a obžalovaný byl opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody.

Rovněž tak okresní soud správně rozhodoval ohledně náhrady škody, kdy poškozenou [REDAKCE] ve smyslu § 229 odst. 1 tr. řádu s jejím nárokem odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť tato se sice původně připojila v částce 47.500,- Kč, nicméně v průběhu řízení bylo zjištěno, že některé věci jí byly vráceny a ona nebyla schopna, resp. soudu nedodala upřesnění, tedy s jakou částkou se připojuje, tedy se škodou, která jí byla způsobena a věci jí nebyly vrácena. Za tohoto stavu nezbylo okresnímu soudu nic jiného, než poškozenou se svým nárokem odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních a správně tak rozhodl ve smyslu § 229 odst. 1 tr. řádu.

Z popsanych podstatných důvodů bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnuto.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1

písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Českých Budějovicích dne 20.8.2013

JUDr. Jiří Š t a s t n ý , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Vomelová

